

[Ministeren for Grønland.]

opgave, som blev refereret af det ærede medlem: at tilvejebringe et grundlag for det videre arbejde til fremme af en rolig og harmonisk kulturel udvikling i Grønland fra gammelt til nyt. Det er også rigtigt, når det ærede medlem nævner, at der, siden udvalget blev nedsat, er afgivet en række rapporter om forskellige emner.

Da Grønlandsudvalget — G 60, som det benævnes — begyndte sine overvejelser om den fremtidige Grønlandspolitik, var det naturligt, at dette udvalg også tog spørgsmålet op om, hvilken placering den grønlandske samfundsforskning og det i den anledning nedsatte udvalg skulle have i det fremtidige Grønlandsarbejde. I Grønlandsudvalgets betænkning foreslog et flertal, at samfundsforskningen i Grønland blev opretholdt, at den knyttedes til det nyoprettede Grønlandsråd, og endelig at samfundsforskningsudvalgets kommissorium og sammensætning blev taget op til overvejelse. Et mindretal i udvalget havde en anden opfattelse, idet man foreslog, at samfundsforskningsudvalget skulle ophæves — det var de ærede medlemmer hr. From og hr. Ninn-Hansen.

Som følge heraf blev hele spørgsmålet om samfundsforskningsudvalgets fremtid taget op på Grønlandsrådets møde i april måned i år, hvortil Grønlandsrådets sekretariat i øvrigt havde udarbejdet en liste over forskellige områder, hvor der umiddelbart skønnes at være behov for samfundsviden-skabelige undersøgelser. Sekretariatet foreslog således, at der blev foretaget en undersøgelse vedrørende befolkningskoncentrationsspørgsmålene, industrialiseringen og skoleloven, og man gjorde opmærksom på, at ministeriet allerede i foråret 1964 havde anmodet udvalget for samfundsforskning om at undersøge baggrunden for den stærke spredning af kønssygdomme i Grønland. Denne undersøgelse var imidlertid ikke kommet i gang, fordi man afventede resultatet af G 60-udvalgets overvejelser om samfundsforskningens fremtid. Jeg skal her

indskyde, at G 60-betænkningen jo ikke forelå på dette tidspunkt.

Jeg blev senere orienteret om, at nogle af udvalgets medlemmer foreslog, at man skulle fortsætte samfundsforskningen i Grønland på en noget anden basis end tidligere. Man ønskede at koncentrere sig om mere teoribetonede opgaver, og samtidig var man interesseret i at stå noget friere i sin forskning. Det var tanken, at man sammen med socialforskere fra Norge, Sverige og Finland ville danne en arbejdsgruppe, der kunne arbejde videre på basis af privat tilvejebragte midler og de statstilskud, som det måtte vise sig muligt at opnå i forhold til de opgaver, som man kunne forvente ville blive stillet.

Dette forslag blev overvejet såvel i udvalget for samfundsforskning som i ministeriet, og i en skrivelse af 15. oktober i år fra samfundsforskningsudvalgets formand, professor From, fik jeg det endelige forslag fra udvalget om, at samfundsforskningen fortsatte under en anden form end hidtil. Formanden, der netop er kommet hjem fra en rejse i udlandet, havde bedt mig om en samtale for at drøfte enkelte problemer, og denne samtale fandt sted i mandags. Det fremgik bl. a. af denne samtale, at resultaterne på samfundsforskningens område stadig vil kunne tilgå Grønlandsministeriet og Grønlandsrådet, og at man vil kunne få gennemført de forskellige opgaver, der skønnes at være praktisk behov for. Jeg er indstillet på at tilslutte mig samfundsforskningsudvalgets eget forslag om, at forskningen i Grønland fortsættes af et center for sammenlignende sociokulturel forskning i arktiske egne med medlemmer fra de nordiske lande, og at det nuværende udvalg for samfundsforskning herefter nedlægges, når den rapport om undersøgelse af retsplejens organer i Grønland, der for tiden er under udarbejdelse, er afgivet til ministeriet.

Det ærede medlem nævnte en række problemer og aføskede mig en udtalelse om, hvorvidt jeg skønnede, at forskning var